

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 641/2021
10.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца ART GROUP ENERGY ДОО Ветерник, чији је пуномоћник Давор Матић, адвокат у ..., против туженог ДОО за производњу, промет и услуге ELIXIR GROUP ДОО Шабац, чији је пуномоћник Јелена Мићић, адвокат у ..., ради исплате, вредност предмета спора 38.400,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 5162/19 од 05.08.2021. године, у седници већа одржаној дана 10. новембра 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 5162/19 од 05.08.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 10П 213/2019 од 03.07.2019. године, у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 38.400,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2017. године па до исплате и износ од 20.000,00 динара на име кашњења у испуњавању новчаних обавеза, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. У ставу другом изреке обавезан је тужилац да исплати туженом трошкове поступка у износу од 30.677,00 динара. У ставу трећем укинута је решење о извршењу Привредног суда у Ваљеву посл. број ИИв 1099/2018 од 06.12.2018. године.

Пресудом Привредног апелационог суда 2Пж 5162/19 од 05.08.2021. године, у ставу првом изреке преиначена је наведена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 38.400,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2017. године до исплате, као и износ од 20.000,00 динара на име кашњења у испуњавању новчаних обавеза, те је обавезан тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 36.881,00 динара. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.204,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, која је учињена у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију којим је оспорио ревизијске наводе туженог и предложио одбијање ревизије као неосноване. Трошкове за састав одговора на ревизију је тражио.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према одредби члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ревизија је недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3.), осим из члана 404. овог Закона.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку је прописано да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 480. став 2. Закона о парничном поступку је предвиђено да се у поступку у привредним споровима сходно примењују остале одредбе овог закона. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да против одлуке другостепеног суда у споровима мале вредности није дозвољена ревизија.

Предметни спор, инициран предлогом за извршење од 20.08.2018. године, има карактер привредног спора, у смислу члана 480. Закона о парничном поступку. Вредност предмета спора износи 38.400,00 динара.

Како вредност предмета спора у овом парничном поступку очигледно не прелази износ од 30.000,00 евра, следи да се ревизијом побија пресуда донета у спору мале вредности.

У овој врсти спора, ревизија није дозвољена, на шта експлицитно упућује претходно цитирана одредба закона.

При том, законом прописана недозвољеност овог ванредног правног лека у овој врсти спора, искључује примену општег правила из члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку према коме је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Како је другостепена одлука донета у парници у спору мале вредности у којој изјављивање овог правног лека није дозвољено, а тужени се не позива на члан 404. истог Закона, нити ревизијским наводима суштински предлаже да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, то је ревизијски суд применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове одлуке, тако што је одбацио ревизију туженог, као недозвољену.

Ставом другим изреке, на основу одредбе члана 165. став 1. ЗПП, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова ревизије, јер са ревизијом није успео, и захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, с обзиром да се не ради се о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић